

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **JUDr. B. Ď.**, zastoupené Mgr. Michalem Urbanem, advokátem se sídlem Štefánikova 1, Brno, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. SZPI/AA767-30/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále též „inspektorát SZPI“ nebo jen „SZPI“), ze dne 17. 3. 2015, č. j. SZPI/AA767-27/2015. Dle tohoto rozhodnutí žalobkyně dne 20. 12. 2013 porušila povinnost stanovenou § 30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb.,

o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“), když evidenční knihy dle vzoru uvedeného v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška č. 323/2004 Sb.“), vedla pouze v elektronické podobě, přičemž použitý software nesplňoval požadavky stanovené v § 14 odst. 1 vyhlášky č. 323/2004 Sb. Tím se žalobkyně měla dopustit správního deliktu dle ustanovení § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství. Dále žalobkyně ke dni 10. 3. 2014 nesplnila opatření č. P048-70394/13/D uložené jí při kontrole provedené dne 20. 12. 2013 podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o SZPI“), přičemž tento protiprávní stav trval až do 28. 7. 2014, čímž se žalobkyně měla dopustit správního deliktu dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI. Za to byla žalobkyni za použití absorpční zásady uložena úhrnná pokuta ve výši 60 000 Kč podle ustanovení § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství, a dále povinnost uhradit náklady dodatečné kontroly ve výši 1 500 Kč a náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Obsah žaloby

Žalobkyně v podané žalobě předně zdůraznila, že za celé období svého působení ve vinařské výrobě a zároveň za období platnosti a účinnosti ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 323/2004 Sb. u ní proběhly desítky kontrol SZPI, kdy téměř každá si nechala předložit předmětné evidenční knihy, ale žádná neshledala pochybení ve formě jejich vedení. Jestliže tedy SZPI nyní shledala ve formě vedení evidenčních knih závažný rozpor s právním řádem České republiky a Evropské unie, nemohli dle názoru žalobkyně inspektoři SZPI dříve tuto skutečnost přehlédnout nebo se jí nezabývat, když ji měli celou dobu před očima. V souladu s principem dobré správy proto inspektoři SZPI měli žalobkyni na nesoulad s právními předpisy upozornit, případně rovnou podnítit správní řízení ve věci vedení evidenčních knih. Dle žalobkyně se tak nestalo, a proto předpokládala, že jsou evidenční knihy vedeny v odpovídající formě. Dle názoru žalobkyně se jednalo o šikanózní jednání ze strany správního orgánu, o čemž svědčí skutečnost, že až když se žalobkyně započala intenzivně bránit v rámci řízení s jiným předmětem, zjistila SZPI nedostatky také ve formě vedení evidenčních knih.

Žalobkyně byla dále přesvědčena o tom, že v průběhu kontroly a celého správního řízení došlo k několika závažným pochybením správních orgánů, které zakládají pochybnosti o zákonnosti napadeného rozhodnutí a přiměřenosti udělené sankce. Např. když inspektor SZPI při kontrole splnění opatření dne 10. 3. 2014 vytrhal hrubou silou vlepené listy do pevné vazby, konstatoval nesplnění opatření a přitom si nechal administrativní pracovníci žalobkyně podepsat protokol, do kterého uvedl, že listy bylo možné odlepit bez použití hrubé síly, byť dotrhaná kniha dle názoru žalobkyně vypovídá o opaku. Při následných protestech žalobkyně, která z důvodu neohlášení o kontrole nevěděla, a nebyla jí tedy ani přítomna, odkazovalo SZPI na takto sepsaný protokol. Žalobkyně poukázala také na námítky k protokolu ze dne 28. 7. 2014, č. P076-71110/14, které dle jejího názoru dokládají, že s obsahem protokolu od počátku nesouhlasila. Avšak i když využila všech zákonných prostředků ke sdělení svého

postoje, nebylo to ve správním řízení zohledněno. K tomu pak žalobkyně navrhla provedení důkazu knihou evidence vlna poškozenou inspektorem SZPI, námitkami k protokolu ze dne 28. 7. 2014, č. j. P076-71110/14, a vyjádřením ze dne 11. 3. 2015.

Žalobkyně rovněž namítala, že vedené evidenční knihy nebylo možné později jakkoli měnit nebo přepisovat, neboť byly elektronicky autorizovaně podepsány a každý takový zásah by tedy byl zjiitelný. Legislativní účel vedení evidenčních knih tak byl dle názoru žalobkyně naplněn. Zároveň se žalobkyně domnívala, že věrohodnost evidovaných údajů nezajišťuje forma vedení evidence, nýbrž osoba vlnaře, jakož i precizně provedené pravdivé záznamy, což bylo v případě žalobkyně vždy zachováno. V předmětném případě pak dle žalobkyně správní orgány vůbec nezohlednily skutečnost, že žalobkyně reagovala na každé jedno zjištění z provedených kontrol změnou vedení evidenčních knih, a snažila se tak požadavkům inspektorů SZPI vyhovět.

Nejzávažnější pochybení pak žalobkyně spatřovala v odůvodnění výše udělené sankce. Žalobkyně se neztotožnila se závěrem žalovaného o recidivě s tím, že se měla v minulosti opakovaně dopustit správních deliktů v oblasti vlnářství. Dle žalobkyně se v daném případě jednalo o extenzivní výklad zákona s prvky svévole ze strany SZPI. Svěvolně a protizákonně pak dle názoru žalobkyně SZPI hodnotila také délku trvání údajného protiprávního stavu. Žalovaný správně konstatoval, že údajný protiprávní stav trval cca čtyři měsíce a nikoli přes jeden rok, kdy tuto nepřesnost hodnotil jako „chybu v psaní“. K tomu však žalobkyně uvedla, že není možné, aby sankce za protiprávní stav v trvání osmnácti měsíců byla stejná jako za čtyři měsíce. Ačkoli tedy žalovaný označil délku trvání za chybu, i přes tuto korekci nadále hodnotil dobu nesplnění opatření v neprospěch žalobkyně.

Závěrem žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *In eventum* pro případ, že by soud shledal žalobou napadené rozhodnutí zákonným, žalobkyně navrhla, aby soud dle ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), upustil od potrestání, případně nepřiměřeně vysoký trest snížil.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření shrnul předchozí průběh řízení a poukázal na skutečnost, že žalobkyně z velké části v žalobě opakuje své předchozí odvolací námitky. Proto také odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se s těmito námitkami již podrobně vypořádal. Žalovaný měl za to, že jeho postup při vydání rozhodnutí byl správný, v souladu se zákonem i s požadavky správního řádu na odvolací řízení, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se odvolacími námitkami žalobkyně zabýval dostatečně a nepoškodil ji na právu na řádné projednání věci. Rovněž byl přesvědčen o tom, že poučovací povinnost správních orgánů v řízeních, která správní orgány vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech. Odmítl též tvrzení žalobkyně, že se v daném případě jednalo o šikanu ze strany správních orgánů související s dřívějším správním řízením. Tvrzení žalobkyně jsou dle žalovaného zavádějící, neboť žalobkyně se v minulosti dopustila též správního deliktu

souvisejícího s vedením evidenčních knih (rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 1. 2011, č. j. BA902-2/108/9/2010-SŘ, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí inspektorátu ze dne 15. 10. 2010, č. j. AY730-11/169/7/2010-SŘ, kterým byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 650 000 Kč mj. i v souvislosti s porušením povinnosti stanovené v § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství).

Pokud se v daném případě jednalo o způsob vedení evidenční knihy elektronicky, odkázal žalovaný na žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí inspektorátu (viz str. 5 - 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. str. 7 - 8 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). K údajnému vytržení listů hrubou silou inspektorem z knihy nazvané „*Evidenční kniha dle zákona o vinohradnictví a vinařství č. 321/2004 Sb. a prováděcí vyhlášky*“ pak žalovaný připomněl odůvodnění na str. 6 napadeného rozhodnutí a dále podotknul, že tvrzení žalobkyně neodpovídá zjištěním, která v průběhu kontroly potvrdila zástupkyně žalobkyně do protokolu ze dne 10. 3. 2014, č. P009-70394-14. U této knihy navíc byly zjištěny i další nedostatky, které již žalobkyní nebyly nikterak rozporovány, a to ani v podané žalobě. K tvrzení žalobkyně, že žalovaný opomněl reflektovat námitky, které žalobkyně podala k protokolu ze dne 28. 7. 2014, č. P076-71110/14, a také vyjádření ke správnímu řízení ze dne 11. 3. 2015, žalovaný pouze doplnil, že s těmito se dostatečně vypořádal již prvostupňový inspektorát SZPI. Pro případ provádění dokazování pak dal žalovaný soudu ke zvážení provedení svědecké výpovědi osob, které prováděly předmětnou kontrolu dne 10. 3. 2014.

Žalovaný dále považoval za irelevantní námitku žalobkyně, že nebyla zohledněna její snaha po jednotlivých kontrolách reagovat na výtky kontrolních orgánů. Dle žalovaného žádná z těchto dílčích změn nezajistila splnění požadavků právních předpisů, naopak byly v posuzované věci zjištěny závažné nedostatky odpovídající ve svých důsledcích nevedení vinařské evidence. Pokud evidenční knihy nezabezpečovaly nevratnost jednotlivých záznamů či dodržování lhůt k provádění záznamů, pak tato „*evidence*“ nemohla zajistit účinnou kontrolu pohybu a držení vinařských produktů, což má z hlediska průkaznosti obdobnou vypovídací hodnotu jako samotné nevedení evidence.

Ve vztahu k namítaným pochybením při stanovení výše uložené sankce žalovaný trval na tom, že v rámci hodnocení způsobu spáchání správních deliktů bylo možné hodnotit rovněž skutečnost, že se žalovaná dopustila správních deliktů v oblasti vinařství opakovaně. Dle žalovaného bylo možné recidivní jednání shledat již v tom, že skutkové podstaty správních deliktů se týkaly porušování právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy (v daném případě upravené tímž zákonem o vinohradnictví a vinařství), k jejichž projednání byl příslušný tentýž správní orgán. K délce trvání protiprávního stavu pak žalovaný uvedl, že dle jeho názoru je rozhodující uvedení přesných dat ať již ve výroku či odůvodnění rozhodnutí inspektorátu SZPI. Zřejmá chyba v psaní v dovětku „*tedy více než jeden rok*“, resp. ve výpočtu měsíců v odůvodnění rozhodnutí SZPI, proto dle žalovaného nemohla mít vliv na výši uložené pokuty, která navíc byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Na základě všech výše uvedených skutečností proto žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobkyně

Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž uvedla, že správní delikt související s vedením evidenčních knih ze dne 21. 1. 2011 souvisel s jejich obsahovou částí, nikoliv formou jejich vedení. Tato skutečnost tak dle žalobkyně pouze potvrzuje, že správní orgány se v minulosti evidenčními knihami žalobkyně zabývaly a ve formě jejich vedení neshledaly pochybení. Žalobkyně nesouhlasila ani s tvrzením žalovaného, že závažnost údajných nedostatků ve svých důsledcích odpovídá nevedení vinařské evidence. K tomu uvedla, že žádné pochybení ohledně obsahu evidenčních knih jí nebylo prokázáno, a proto nelze proto tyto nedostatky presumovat. Dále žalobkyně zopakovala svou argumentaci týkající se namítaných pochybení při stanovení výše udělené sankce, zejména nesouhlasila s extenzivní interpretací správních deliktů v oblasti vinařství jako recidivního jednání, kterým SZPI odůvodňuje výši uložené sankce.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání soudu

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních obsažených v dřívějších písemných podáních.

Zástupkyně žalovaného netrvala na provedení dokazování svědeckou výpovědí konkrétních osob provádějících kontrolu u žalobkyně (v souvislosti s tvrzením žalobkyně o vytrhání listů z evidenční knihy) a krajský soud nepřistoupil k provedení žalobkyní navrhovaných důkazů (knihou evidence vína, námitkami proti protokolu ze dne 28. 7. 2014, č. P076-71110/14, vyjádřením žalobkyně ze dne 11. 3. 2015 a knihou evidence vína vedenou elektronicky na CD), neboť provedení těchto důkazů nebylo pro posouzení důvodnosti podané žaloby nezbytné. Námitky žalobkyně podané proti protokolu ze dne 28. 7. 2014, jakož i její vyjádření ze dne 11. 3. 2015, nadto jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným, z jehož obsahu krajský soud ve své rozhodovací činnosti vychází.

Součástí spisového materiálu naopak nebyla správní rozhodnutí, jimiž žalovaný argumentuje na str. 10 (v odst. 5 shora) odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a to konkrétně rozhodnutí SZPI, inspektorátu v Brně, ze dne 15. 10. 2010, č. j. AY730-11/169/7/2010-SŘ, ve spojení s rozhodnutím SZPI, ústředního inspektorátu, ze dne 21. 1. 2011, č. j. BA902-2/108/9/2010-SŘ, a rozhodnutí SZPI, ústředního inspektorátu, ze dne 4. 10. 2012, č. j. BL918-3/85/9/2012-SŘ. Tato rozhodnutí si proto krajský soud na žalovaném vyžádal a o vlastní vůli (ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s.) je při ústním jednání soudu provedl k důkazu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud

přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobkyně vyslovila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle ustanovení § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství fyzická nebo právnická osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, je povinna vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcím právním předpisem.

Dle ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 323/2004 Sb. tvoří evidenční knihy evidence vedená na vzorech uvedených v odstavcích 3 až 12, přičemž tato evidence může být rozdělena do několika evidenčních knih. Evidenční knihy se vedou v pevné vazbě nebo v elektronické podobě a listy v nich musí být průběžně číslovány. V případě, že jsou evidenční knihy vedeny v elektronické podobě, musí použitý program zabezpečit, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla.

Dle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako osoba, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, dopustí správního deliktu tím, že *nevede evidenční knihy*, nebo je nepředloží na žádost orgánu dozoru *podle § 30 odst. 1 a 2*. Za takové jednání ji správní orgán může dle § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč.

Ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI dále upravuje, že se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní opatření podle § 5 odst. 1 písm. c), d), e), f), g), h), i), j) nebo k). Za tento správní delikt je dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona možno uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Podle § 5 odst. 1 písm. c) téhož zákona inspektor na základě výsledků provedené kontroly kontrolované osoby uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že jí vedené evidenční knihy byly elektronicky autorizovaně podepisované, nebylo je možné později jakkoli měnit nebo přepisovat, a proto měla za to, že účel legislativní úpravy evidenčních knih rozhodně naplnila. K tomu žalobkyně poukázala na provedené kontroly ze dne 20. 12. 2013, 10. 3. 2014 a 4. 6. 2014, kdy protokoly z těchto kontrol dle jejího názoru prokazují, že reagovala na každé jedno zjištění inspektorů SZPI a že se snažila uvést věci do stavu, který by odpovídal jejich požadavkům.

V souvislosti s takto uplatněnými námitkami vyplynuly ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti. Na základě kontroly ze dne 20. 12. 2013 (viz protokol ze dne 20. 12. 2013, č. P048-70394/13) bylo inspektorátem SZPI zjištěno, že žalobkyně vede evidenční knihy v aplikaci Microsoft Word, přičemž se nejednalo o žádný „speciální program“, který by splňoval požadavky právního předpisu (viz svazek pěti listů vedených pro víno Rulandské modré, VZH, který byl přílohou tohoto protokolu). Inspektorát SZPI proto opatřením ze dne 20. 12. 2013, č. P048-70394/13/D, uložil žalobkyni povinnost odstranit tyto nedostatky do 3. 1. 2014, a to tak, aby vedla evidenční knihy způsobem uvedeným

v ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 323/2004 Sb., tedy v pevné vazbě nebo za použití programu, který zabezpečí, že každý záznam bude proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla.

Dne 10. 3. 2014 provedl inspektorát SZPI u žalobkyně kontrolu zaměřenou na splnění výše uvedeného opatření. Z protokolu ze dne 10. 3. 2014, č. P009-70394/14, vyplynulo, že žalobkyně nadále vede evidenční knihy v programu Microsoft Word, následně tyto evidenční knihy (resp. jednotlivé tabulky) vytiskne a jednotlivé listy nalepí do knihy sešité v pevné vazbě nazvané „*Evidenční kniha dle zákona o vinohradnictví a vinařství č. 321/2004 Sb. a prováděcí vyhlášky č. 323/2004 Sb.*“ K takto vedené evidenční knize inspektoři SZPI v protokolu podrobně popsali následující zjištěné nedostatky: 1. v evidenční knize bylo možné velmi jednoduše bez násilí odlepování jednotlivých listů; 2. v evidenční knize nebyly uvedeny - vlepeny údaje za měsíc únor ani počáteční stav za měsíc březen; 3. v evidenčních knihách byly volně vloženy 2 listy (dle vzoru uvedeného v příloze č. 29 vyhlášky č. 323/2004 Sb.), aniž by byly vedeny v pevné vazbě a očíslovány; 4. v evidenčních knihách byly volně založeny nečíslované listy (10 listů dle vzoru uvedeného v příloze č. 33 vyhlášky č. 323/2004 Sb. - skladové karty nádob). Na základě těchto skutečností dospěl inspektorát SZPI k závěru, že žalobkyně nesplnila opatření ze dne 20. 12. 2013, č. P048-70394/13/D.

Následně žalobkyně sdělením ze dne 15. 5. 2014 informovala inspektorát SZPI o zavedení nového systému vedení evidenčních knih a navrhla termín další kontroly (nejlépe dne 4. 6. 2014, kdy bude v provozovně přítomna odpovědná osoba, která jako jediná provádí záznamy do evidenčních knih).

Kontrole dne 4. 6. 2014 (viz protokol ze dne 4. 6. 2014, č. P057-71109/14), byla přítomna osoba odpovědná za provádění záznamů do evidenčních knih, provozní ekonom E. F. Z průběhu kontroly (viz bod IV. protokolu) vyplynulo, že žalobkyně vedla veškeré záznamy evidenčních knih elektronicky, a to v programu Excel, kdy po ukončení měsíce dochází k převodu evidenční knihy z tabulky Excel do dokumentů ve formátu PDF, které jsou poté ve speciálním programu opatřeny elektronickým podpisem. V podpisu je uvedeno: jméno osoby, která soubor podepsala, datum a konkrétní čas ve formátu hh:mm:ss. Kontrolní orgán uvedl, že v programu Excel lze provést změnu záznamu a teprve po jeho opětovném převodu do formátu PDF jsou tyto opatřeny elektronickým podpisem s novým datem. Inspektorům SZPI byla také zapůjčena částečná evidenční kniha v listinné podobě, vedená pro pracovní účely E. F., a dále CD s elektronicky vedenou evidencí.

Na základě žádosti SZPI k vytvoření podmínek pro výkon kontroly ze dne 4. 7. 2014, č. j. SZPI/AB742-228/2014, pak byla u žalobkyně dne 28. 7. 2014 provedena další kontrola (viz protokol ze dne 28. 7. 2014, č. P076-71110/14). Při této kontrole paní E. F. inspektorům SZPI sdělila, že evidenční knihy jsou vedeny stejným způsobem, jež byl zjištěn při kontrole dne 4. 6. 2014 (viz protokol ze dne 4. 6. 2014, č. P057-71109/14). Inspektorát SZPI v protokolu uzavřel, že daný způsob vedení evidenčních knih nelze akceptovat, jelikož dával prostor k manipulaci se záznamy a nezajišťuje dodržování lhůt k nim stanovených. Proto konstatoval, že ke dni 28. 7. 2014 žalobkyně uložené opatření ze dne 20. 12. 2013, č. P048-70394/13/D, nesplnila.

Provedenými kontrolami tedy bylo zjištěno, že žalobkyně vedla evidenční knihy nejprve v textovém editoru Word, který nezajišťoval nevratnost záznamů s uvedením jména osoby, která záznam provedla. Následně byly evidenční knihy žalobkyně vedeny v programu Excel, kdy byly převáděny z tabulky Excel do dokumentů ve formátu PDF s elektronickým podpisem. Ovšem rovněž v programu Excel bylo možné provádět libovolně a v neomezeném rozsahu změny záznamů a teprve po opětovném převodu do formátu PDF byly evidenční knihy opatřeny elektronickým podpisem s novým datem. Tento způsob vedení evidence proto rovněž nikterak nezajišťoval nevratnost jednotlivě provedených záznamů. V této souvislosti krajský soud poukazuje již na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 As 266/2016 - 55, dostupném na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: *„Povinnost zabezpečit nevratnost záznamu v případě vedení elektronické evidence vyplývá přímo ze znění citovaného ustanovení („[v] případě, že jsou evidenční knihy vedeny v elektronické podobě, musí použitý program zabezpečit, aby každý záznam byl proveden nevratně s uvedením jména osoby, která záznam provedla.“). S ohledem na účel evidence, tedy vést záznamy tak, aby byly zabezpečeny úplné a nezměnitelné informace, na základě kterých se mimo jiné označuje hotový produkt, je zřejmé, že elektronické záznamy bez zabezpečení nevratnosti vložených údajů nemohou naplnit uvedené požadavky, a nemohou tudíž sloužit jako evidence v popsaném smyslu.“* V daném případě přitom ani jeden z použitých programů uvedené požadavky nenaplnil, a tedy nebylo možné jejich prostřednictvím evidenci splňující zákonné požadavky vést. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že po převedení souborů do formátu PDF, které se dělo koncem příslušného měsíce, byly tyto následně opatřeny elektronickým podpisem. Z výše uvedeného je tak dle krajského soudu zřejmé, že v době kontrol, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru o spáchání správního deliktu (20. 12. 2013, 10. 3. 2014, 4. 6. 2014 a 28. 7. 2014), žalobkyně nevedla elektronickou databázi v programu se zabezpečením nevratnosti záznamů, dle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství nevedla evidenční knihy podle § 30 odst. 1 téhož zákona a současně nesplnila jí uložené opatření ze dne 20. 12. 2013, č. P048-70394/13/D. Je přitom nerozhodné, zda provedené zápisy byly či nebyly zpochybněny po obsahové stránce, jakož i to, zda správní orgány dovozovaly, že nedostatky ve způsobu vedení evidenčních knih jsou natolik závažné, jakoby žalobkyně vinařskou evidenci vůbec nevedla.

Žalobkyně v podané žalobě dále poukazovala na to, že inspektor SZPI při kontrole splnění výše uvedeného opatření dne 10. 3. 2014 vytrhal hrubou silou listy vlepené do pevné vazby knihy nazvané *„Evidenční kniha dle zákona o vinohradnictví a vinařství č. 321/2004 Sb. a prováděcí vyhlášky č. 323/2004 Sb.“* a konstatoval nesplnění opatření, přičemž při následných žalobkyní uplatněných protestech inspektorát SZPI odkazoval na obsah sepsaného protokolu.

Jak je v této souvislosti patrné z obsahu správního spisu, průběh kontroly provedené dne 10. 3. 2014 je zachycen v protokolu ze dne 10. 3. 2014, č. P009-70394/14, kde je přímo konstatováno: *„1. Vlepené listy obsahující evidenční knihy, které mají být vedené dle přílohy č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., v platném znění, lze bez použití větší síly velmi jednoduše odlepit. Při kontrole bylo několik listů pro ilustraci zástupci kontrolované osoby velmi jednoduše odlepeno s tím, že zástupce kontrolované osoby souhlasí s tím, že tyto listy byly odlepeny velmi jednoduše bez použití větší nebo „hrubé“ síly. Vlepení jednotlivých listů*

proběhlo pravděpodobně lepidlem, které dobře nelepi. Jednotlivé listy jsou číslovány např. LEDEN 1 až LEDEN 10“. Citovaná zjištění bezprostředně učiněná na místě samém a zachycená v protokolu ze dne 10. 3. 2014, č. P009-70394/14, jehož převzetí a seznámení se s jeho obsahem svým podpisem potvrdila administrativní pracovnice žalobkyně, H. Š., jsou přitom v rozporu s následnými tvrzeními žalobkyně, že listy vlepené do pevné vazby vytrhal hrubou silou inspektor SZPI. Na tomto místě je pak třeba zdůraznit, že ačkoliv byla žalobkyně prostřednictvím své zaměstnankyně seznámena s obsahem protokolu, jehož stejnopis jí byl předán, a rovněž byla řádně poučena o možnosti podat proti protokolu písemné a zdůvodněné námitky dle ustanovení § 13 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), žalobkyně námitky proti předmětnému protokolu nepodala. Krajský soud se proto ztotožnil s postupem žalovaného, který k této námitce odkázal právě na obsah předmětného protokolu a v něm zachycený průběh kontrolních zjištění, která bez dalšího potvrdila také zaměstnankyně žalobkyně, která se předmětného jednání účastnila. Pro úplnost pak krajský soud doplňuje, že žalobkyně nedostala své povinnosti vést evidenční knihy v zákonem stanovené formě, přičemž míra síly, s jakou bylo možné vytištěné listy z evidenční knihy vedené v aplikaci Microsoft Word odlepit z knihy v pevné vazbě, nemohla mít na tuto skutečnost žádný vliv. S ohledem na uvedené proto krajský soud ani nepřistoupil k provádění dokazování knihou nazvanou „Evidenční kniha dle zákona o vinohradnictví a vinařství č. 321/2004 Sb. a prováděcí vyhlášky č. 323/2004 Sb.“, neboť to nebylo pro posouzení důvodnosti podané žaloby nezbytné.

K namítanému neohlášení kontroly provedené dne 10. 3. 2014 krajský soud konstatuje, že ze spisové dokumentace, resp. z každého jednotlivého protokolu o kontrole, jež je součástí správního spisu, je zcela zřejmé, že jednotlivé kontroly byly vždy předem ohlášeny a inspektorát SZPI při stanovení jejich termínu žalobkyni vždy vycházel vstříc (viz protokoly ze dne 20. 12. 2013, č. P048-70394/13, ze dne 10. 3. 2014, č. P009-70394/14, ze dne 4. 6. 2014, č. P057-71109/14, ze dne 28. 7. 2014, č. P076-71110/14). Konkrétně, namítala-li žalobkyně provedení kontroly dne 10. 3. 2014 za přítomnosti administrativní pracovnice H. Š., je z úvodní části popisu kontrolních zjištění protokolu ze dne 10. 3. 2014, č. P009-70394/14, patrné, že termín kontroly byl dohodnut prostřednictvím dřívějšího zástupce žalobkyně, JUDr. Z. B., přičemž žalobkyně kontrole nebyla přítomna (dle sdělení administrativní pracovnice ze zdravotních důvodů). Žalobkyně se tak předem dohodnuté kontroly mohla zúčastnit, případně se mohla pokusit ze zdravotních důvodů kontrolu odložit. Pokud tak neučinila, nelze inspektorátu SZPI vyčítat, že kontrolu provedl v její nepřítomnosti, zvláště pokud žalobkyně nikterak neprojevila svou vůli se prováděné kontroly osobně účastnit (a tuto skutečnost nesdělila ani osoba, která se za žalobkyni kontroly účastnila). Pokud pak žalobkyně až nyní zdůrazňuje, že se kontroly účastnila pouze její administrativní pracovnice, pak je nutno konstatovat, že bylo věcí žalobkyně, koho (přítomnost jaké osoby) si při dopředu nahlášené kontrole u prováděné kontroly zajistí.

Krajský soud zároveň odmítá, že by postup správních orgánů vůči žalobkyni v daném případě vykazoval jakékoli prvky svévole či šikanózního jednání. Naopak, výše popsany průběh řízení svědčí spíše o vstřícném přístupu inspektorátu SZPI k žalobkyni než o tom, že by správní orgány postupovaly vůči žalobkyni svévolně. Poukazovala-li žalobkyně v tomto ohledu na desítky proběhlých kontrol prováděných inspektory SZPI v minulosti, je nutno

konstatovat, že žalobkyně blíže neupřesnila, v čem konkrétně a jakým konkrétním jednáním inspektorů SZPI se cítila být krácena na svých právech. Obecná tvrzení žalobkyně bez uvedení konkrétních skutečností a důvodů přitom nejsou a nemohou být způsobila bližšího soudního přezkumu.

S žalobkyní pak je možno souhlasit do té míry, že sice vyvíjela určitou snahu o dílčí změny ve vedení evidenčních knih (viz jejich popis shora) a reagovala na jednotlivá kontrolní zjištění inspektorů SZPI, avšak ani tyto dílčí změny nebyly způsobilé naplnit zákonné podmínky požadované pro vedení evidenčních knih, jelikož nezaručily nevratnost provedení jednotlivých záznamů. Žalobkyně jakožto výrobce vína si přitom musela být vědoma veškerých svých zákonných povinností, které jí v této souvislosti právní předpisy ukládají, přičemž inspektorát SZPI nebyl povinen jí poskytovat výklad zákona, resp. upřesňovat, jakým způsobem je nutné vedení evidenčních knih tak, aby bylo dostáno zákonem stanoveným požadavkům a podmínkám. Namítala-li žalobkyně v této souvislosti, že v minulosti jí forma vedení evidenčních knih nebyla vytýkána, je nutno konstatovat, že tato skutečnost ještě neznamená a nemůže znamenat, že by takové jednání žalobkyně bylo v pořádku. Pokud správní orgán při kontrole učinil zjištění, která v minulosti opomenul, nelze se domnívat, že by žalobkyně za takové jednání nebyla odpovědná a že by ji nebylo možno za toto jednání postihnout.

Žalobkyni rovněž nelze dát za pravdu, tvrdila-li, že správní orgány nezohlednily její podání - námitky proti protokolu ze dne 28. 7. 2014, č. P076-71110/14, a dále vyjádření ke správnímu řízení ze dne 11. 3. 2015.

Krajský soud v této souvislosti uvádí, že žalobkyně podala dne 4. 8. 2014 námitky proti protokolu ze dne 28. 7. 2014, č. P076-71110/14, kde argumentovala tvrzením, „že kontrolovaná osoba provádí zápisy do evidenčních knih v programu Excel, kdy po provedení každého záznamu tento soubor převede do formátu PDF, který následně opatří elektronickým podpisem a vypálí jednou měsíčně. Jednou měsíčně se provádí zápis pouze do evidenčních knih vedených dle vzoru č. 32 k vyhlášce 323/2004 Sb. Ostatní záznamy se provádějí dle potřeby v zákonných lhůtách“. Dále měla žalobkyně za to, že uložené opatření ze dne 20. 12. 2013, č. P048-70394/13/D, bylo splněno, neboť postup při vedení evidenčních knih zavedený v reakci na předmětné opatření naplňoval veškeré legislativní požadavky na vedení evidenčních knih. Inspektorát SZPI námitky žalobkyně zamítl sdělením o vyřízení námitek ze dne 28. 8. 2014, č. j. SZPI/AB725-92/2014, v němž poukázal na obsah sdělení žalobkyně v průběhu prováděných kontrol (viz protokol ze dne 4. 6. 2014, č. P057-71109/14 a protokol ze dne 28. 7. 2014, č. P076-71110/14), ale i na záznamy na CD nosiči, který poskytla žalobkyně při kontrole. Z těchto záznamů pak vyplynulo, že všechny přílohy č. 33 k vyhlášce č. 323/2004 Sb., byly elektronicky podepsány toliko k datu 4. 6. 2014, ačkoliv záznamy v evidenční knize (týkající se například ošetření produktu) měly být prováděny v průběhu celého předchozího měsíce. K vyjádření žalobkyně ke správnímu řízení ze dne 11. 3. 2015 pak také poměrně obsáhle uvedl své stanovisko již inspektorát SZPI v rámci svého rozhodnutí (k tomu blíže viz str. 7 až 9 rozhodnutí SZPI). Jak podané námitky, tak vyjádření žalobkyně tedy řádně vypořádal již inspektorát SZPI, a tedy nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by se správní orgány těmito podáními ve své rozhodovací činnosti nezabývaly.

Zároveň krajský soud nedospěl k závěru, že by výši sankce, která byla žalobkyni uložena, bylo možno hodnotit jako nepřiměřeně vysokou. Zákon o vinohradnictví a vinařství v § 39 odst. 6 písm. c) stanoví horní hranici ukládané pokuty až do výše 5 mil. Kč. Je tedy zřejmé, že sankce uložená žalobkyni ve výši 60 000 Kč tvořila 1,2 % zákonem stanoveného rozpětí. Ukládání pokut za správní delikty se přitom děje ve sféře volného správního uvážení (diskrece správního orgánu), a tedy každé rozhodnutí, kterým je sankce za porušení povinností ukládána, je výsledkem volné úvahy správního orgánu rozhodnout v zákonem dovolených mezích. Správní orgány se přitom v odůvodnění vydaných rozhodnutí podrobně věnovaly okolnostem daného případu a vyhodnocení jednotlivých zákonných kritérií pro uložení sankce ve smyslu § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství. Z hlediska závažnosti správních deliktů tak zejména zvažovaly způsob spáchání správních deliktů, způsobené následky, jakož i okolnosti, za kterých k jejich spáchání došlo.

Z odůvodnění rozhodnutí inspektorátu SZPI (viz str. 9) vyplývá, že v rámci hodnocení způsobu spáchání správního deliktu tento hodnotil v neprospěch žalobkyně její recidivní jednání. Konkrétně poukázal na rozhodnutí ředitele inspektorátu v Brně ze dne 18. 7. 2013, č. j. BO784-51/2012, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 600 000 Kč, potvrzené rozhodnutím Ústředního inspektorátu ze dne 30. 12. 2013, č. j. BO784-58/181/7/2012-SŘ. Žalovaný pak k odvolací námitce žalobkyně v odvolacím řízení korigoval tento závěr, kdy uvedl, že inspektorát SZPI skutečně mohl v neprospěch žalobkyně hodnotit toliko dříve spáchané správní delikty vyskytující se v téže oblasti veřejné správy. V tomto konkrétním případě však bylo rozhodnutí (č. j. BO784-58/181/7/2012-SŘ) vydáno dne 30. 12. 2013 (právní moc nastala dne 2. 1. 2014), tedy až po spáchání správního deliktu v nyní projednávaném případě, k němuž došlo dne 20. 12. 2013. Z uvedeného důvodu proto nebylo možné nyní vytýkané jednání pokládat za jednání recidivní ve vztahu ke správním deliktům, o nichž bylo vedeno řízení sp. zn. BO784-58/2012, neboť spáchání správních deliktů projednávané v daném případě předcházelo právní moci rozhodnutí, k němuž shledal inspektorát SZPI recidivu. Žalovaný však zároveň doplnil, že z úřední činnosti mu je známo, že žalobkyně se správních deliktů v oblasti vinařství dopustila opakovaně, kdy poukázal především na rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2012, č. j. BL918-3/85/9/2012-SŘ (právní moc dne 5. 10. 2012), kterým bylo žalobkyni potvrzeno uložení pokuty ve výši 7 000 Kč; a dále na rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2011, č. j. BA902-2/108/9/2010-SŘ (právní moc dne 25. 2. 2011), kterým byla potvrzena pokuta ve výši 650 000 Kč uložena za protiprávní jednání v odvětví vinařství inspektorátem SZPI rozhodnutím ze dne 15. 10. 2010, č. j. AY730-11/169/7/2010-SŘ.

Ačkoliv tedy inspektorát SZPI hodnotil v neprospěch žalobkyně správní delikt, o němž nebylo v době spáchání správních deliktů v nyní souzené věci pravomocně rozhodnuto, žalovaný toto hodnocení v odůvodnění napadeného rozhodnutí korigoval a uvedl jemu z úřední činnosti známé další případy, kdy se žalobkyně dopustila porušení právních předpisů na úseku vinařství. Krajský soud se pak ztotožnil s posouzením žalovaného, že opakované porušování zákona o vinohradnictví a vinařství a souvisejících právních předpisů, k jehož projednání je příslušný též správní orgán, je možné hodnotit jako okolnost přitěžující při stanovení výše sankce. Přesto pro úplnost doplňuje, že z druhého žalovaným označeného rozhodnutí ze dne 21. 1. 2011, č. j. BA902-2/108/9/2010-SŘ, provedeného k důkazu při

ústním jednání, vyplývá, že zde byl mimo jiné řešen přímo i správní delikt dle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství související s porušením povinnosti dle ustanovení § 30 odst. 1 téhož zákona, neboť žalobkyně nevedla řádně evidenci dle přílohy č. 27 a 33 vyhlášky č. 323/2004 Sb.

K namítané nezákonnosti hodnocení délky trvání protiprávního stavu pak krajský soud poukazuje na výrok I.2) prvostupňového rozhodnutí inspektorátu SZPI, kde je uvedeno, že žalobkyně ke dni 10. 3. 2014 nesplnila opatření č. P048-70394/13/D uložené [...], při kontrole provedené dne 20. 12. 2013, přičemž tento protiprávní stav trval až do 28. 7. 2014. V odůvodnění pak inspektorát SZPI při hodnocení okolností, za nichž byly správní delikty spáchány (str. 9), uvedl, že v neprospěch žalobkyně byla hodnocena skutečnost, „že *správní delikt spočíval v nesplnění opatření, které trvalo od 10. 3. 2014 do 28. 7. 2014, tedy více než 1 rok, přičemž správní orgán doposud nedostal od účastníka řízení zprávu, že by měl vedení evidenčních knih způsobem avizovaným v protokolu o kontrole č. P076-71110/14 ze dne 28. 7. 2014*“. Žalovaný v rámci odvolacího řízení k námitce žalobkyně dospěl k závěru, že se v daném případě jednalo o zřejmou nesprávnost, a krajský soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje. Z dat obsažených ve výroku i odůvodnění rozhodnutí inspektorátu SZPI je zřejmé, že se logicky nemohlo jednat o lhůtu delší než jeden rok. V daném případě je rozhodující, že inspektorát SZPI ve výroku rozhodnutí i v jeho odůvodnění uvedl přesná data ohraničující délku trvání protiprávního stavu spočívajícího v nesplnění uloženého opatření ze dne 20. 12. 2013 č. P048-70394/13/D (tj. od 10. 3. 2014 do 28. 7. 2014). Zřejmá nesprávnost obsažená v dovětku věty „*tedy více než jeden rok*“, resp. ve výpočtu měsíců, proto zůstala bez vlivu na výši uložené pokuty.

Pokud pak žalobkyně pro případ, že by krajský soud shledal žalobou napadené rozhodnutí jako věcně správné, v podané žalobě navrhla, aby krajský soud upustil od jejího potrestání, popř. aby nepřiměřeně vysoký trest snížil, krajský soud konstatuje, že podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud tedy zdejší soud z důvodů uvedených výše neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemohl dovodit, že by pokuta byla uložena ve *zjevně nepřiměřené* výši, což je zákonnou podmínkou pro její snížení nebo upuštění od potrestání.

Dle krajského soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil všechny skutečnosti, které podle zdejšího soudu zohlednit měl, a výsledek jeho úvah co do výše uložené pokuty je zjištěným okolnostem přiměřený. Zjevnou nepřiměřenost zdejší soud nedovodil ani ve vztahu k jednotlivým krokům žalovaného v postupu při stanovení pokuty, ani ve vztahu k výsledné částce. Pouze v takovém případě by přitom moderační návrh uplatněný podle § 78 odst. 2 s. ř. s. mohl být úspěšný. Krajský soud proto ani tento návrh žalobkyně neshledal důvodným.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu